

Ζήτω, ζήτω τοῦ Τρικούπη, ζήτω καὶ τοῦ Δεληγιάννη,
οὔτε ζέστη οὔτε κρύο ὁ καθείς των δὲν μοῦ κάνει.

Ἐπίσκεψις τοῦ Φασουλῆ,
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἐν μέσῳ τῆς ἐκλογικῆς τοῦ ἔθνους καταγίδος
εἰς τῶν ὑποψηφίων μας τὰρχοντικὰ πηγαίνω
ἀνὰ νὰ μάθω τί φρονεῖ καθείς περὶ πατρίδος
κι' ἂν πρέπει κἄτι ἀπ' αὐτοὺς κι' ἐγὼ νὰ περιμένω.
Πέρνω τὰ σπῆτ' ἀγαπιά καὶ πρῶτα πρῶτα ἄμψηκα
στοῦ γέροντος τοῦ Καλλιφρονᾶ, ὁποῦ τὸν λέν ἀντίκα.

Μὲ χαιρετᾶ, τὸν χαιρετῶ καὶ τοῦ φιλῶ τὸ χέρι,
περὶ τοῦ περισσεύματος τὸν ἐρωτῶ καμπόσα,
ἀλλὰ δὲν καταδέχθηκε δηὸ λόγια νὰ προσφέρῃ,
ὅταν νὰ μὴν εἶχε ἀκοή, ὅταν νὰ μὴν εἶχε γλῶσσα.
Τὸν ἐρωτῶ περὶ αὐτοῦ κι' ἐκ τρίτου κι' ἐκ δευτέρου,
πλὴν πάλιν - φεῦ! - δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν τοῦ γέροντος.

Φεύγω λοιπὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ πηγαίνω εἰς τὸν Μπέλλο,
ἀνὰ ἐμάθα πῶς ἔφυγε διὰ τὸν Μαραθῶνα
κι' ἐπῆγα ἄγρηγορα νὰ βρῶ τὸν μόνμο Βενιζέλο,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος ἔτυχε νὰ εἶναι σὲ λεχῶνα.
Προσμένω δύο τέταρτα καὶ κἄτι παραπάνω,
ἀνὰ ἡ λεχῶνα δὲν γεννᾶ καὶ τὸν καιρὸ μου χάνω.

Εἰς τοῦ Πετράκη τὸ λοιπὸν καὶ ὅπου φύγη φύγη...
κτυπῶ τὴν πόρτα, τίποτα... κανένας δὲν μ' ἀνοίγει...
ἀνὰ τέλος κάποιος ἔρχεται καὶ μ' ἀπαντᾶ ἐντόνωσ
πῶς ὁ ἀφέντης βιάφεται καὶ θέλει νᾶναι μόνος.
Φεύγω λοιπὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ πάω εἰς τοῦ Σίμου,
ἀλλ' ἡ φωνή μου ἦν φωνὴ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

Τραβῶ στοῦ Νέγρη, ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος παραδῶν
ἐσκέπτετο μονάχος του περὶ τῶν ἐκβολᾶδων,
περὶ κερδῶν καὶ ζημιῶν, περὶ σιδηροδρόμων,
περὶ μετάλλων, σκωριῶν καὶ ἄλλων περιδρόμων.
Τοῦ κάκου τὸν παρακαλῶ ν' ἀνοίξῃ τὸ κεμέρι
καὶ τοῦ ἀπλόνω τὸ ζερβὶ καὶ τὸ δεξιὸν μου χέρι.

Οὔτε λεπτὸ δὲν ἔμορφεσα τραμπούκο νὰ τοῦ παρῶ,
μονάχα ἓνα ἔτοιμό μου ἔδωσε τσιγάρο.
Μὰ νὰ μὴν εἶμαι Φασουλῆς καὶ φτύστε μὲ ἔστη μοῦση
καὶ πῆστε μ' ὅτι θέλετε, μουλάρι καὶ γαῖδουρί,
ἀν' ὅτ' ἐκεῖνος ἔστην κάλλη του, τὸ ἄσπρο τὸ ἴδιο μου
κι' ἂν πάω εἰς τὸ Λαύριον διὰ σιδηροδρόμου.

Φεύγω λοιπόν βιαστικός κι' από τοῦ Νέγη πάλι
καὶ πίνων τὸ τσιγάρο μου πηγαίνω εἰς τοῦ Ράλλη,
ἀλλὰ μ' ἐπληροφόρησαν πῶς ἤγινε νὰ γλεντίση
μὲ μερικὸς ἀντάμηδες εἰς τοῦ Ψυρρή τῆ βρύσι.
Τραβῶ καὶ ἰστοῦ Ζυγομαλᾶ χωρὶς νὰ βγάλω μόκο,
μοῦ λένε μόλις ἔφυγε παρῆα μὲ τὸν Ρόκο.

Πηγαίνω ἰστοῦν Γεννάδιον μὲ πτερωμένον βῆμα,
πλὴν στοῦ πατρός του καὶ αὐτὸς εὐρίσκετο τὸ κτῆμα,
καὶ μόνος ὀλομόναχος καὶ πλήρης μυστηρίου,
μὲ κάτωχρον δὲ πρόσωπον ὡς εἶδος σουδαρίου,
πρὸς τοῦ πατρός του τὴν σκιάν περιτρόμος ὠμίλει,
ἐνῶ πλησίον καὶ μακρὰν ἐγαύγιζαν οἱ σκύλοι.

Τραβῶ λοιπὸν μονάχος μου εἰς τὸ Νεκροταφεῖον
νὰ βρῶ τὸν σωφρονέστερον ἐκ τῶν ὑποψηφίων
κι' ἐπῆγαινα σιγὰ σιγὰ χωρὶς ἀνησυχίαν,
μὰ μόλις ἔφθασα κοντὰ εἰς τὴν δειροστοιχίαν,
εὐθὺς μὲ ἀνεχαίτισε ἀλλόκοτός τις τρόμος,
τοῦ Γενναδίου ἢ σκιά καὶ ὁ πολὺς ὁ δρόμος.

Καὶ ὄλος κατακίτρινος τραβῶ ἰστοῦ Ὀριγῶνη,
ὅπου μὲ τῆς φωνάρας του τῆς γειτονιᾶς σηκῶνα
καὶ μόλις μ' ἄλλους ἐκλογεῖς μὲ βλέπει μὲς ἰστὴ σάλα,
εὐθὺς φιλοφρονήματα μοῦ ἄρχισε μεγάλα
καὶ τρέχει κατεπάνω μου νὰ μὲ καταφιλήσῃ
κι' οἰκόπεδα ὑπόσχεται πολλὰ νὰ μοῦ χάρισῃ.

Καὶ ἂπ' ἐκεῖ ἐτράβηξα κατὰ τοῦ Μακρυγιάννη,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔφθασα εἰς τοῦ Διὸς τοὺς Στύλους,
ἐμπρός μου ὁ Γεννάδιος ὡς φάντασμα ἐφάνη,
μονάχος, καταμόναχος, χωρὶς ἐχθρὸς ἢ φίλος.
Ἄπὸ τὸ Κοιμητήριον ἐπέστρεφε ρεμβώδης,
μὲ βαρυγδούπους κερανοῦς καὶ ἀπειλὰς φρικώδεις.

Μιὰ μυρωδιὰ μ' ἐκτύπησε ἰστὴ μύτη σὰν λιβάνι
καὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα μου μ' ἐπῆγε ριπιτίδι
κι' ἀντὶ νὰ πάω ἂπ' ἐκεῖ κατὰ τοῦ Μακρυγιάννη,
κατὰ τὴν Πλάκα ἔστριψα κι' ἐπῆγα ἰστοῦ Λεβίδη.
Ἄλλ' ὅμως ἀπουσίαζε ὁ προσφιλῆς μου Νίκος
καὶ μόνος ὑπεδέχετο ὁ κύριος Στεφῆκος.

Καὶ μόλις μὲ διέκρινε ἀνάμεσα ἰστ' ἀσκέρι,
ἀμέσως ἤλθε γελαστός καὶ μ' ἄρπαξε τὸ χέρι
καὶ ἄρχισε κουνήματα καὶ τόσα κοπλιμέντα
καὶ γιὰ τὴν περιφέρεια ἔστρώσαμε κουβέντα,
Καὶ ἰστὰ καλὰ καθούμενα ἐπῆραμε φωτιὰ
ἐκεῖνος μὲν γιὰ τὴ στενή κι' ἐγὼ γιὰ τὴν πλατειά.

Ἄφοῦ δ' ἐκάμαμε γι' αὐτὸ μεγάλας συζητήσεις,
ἔως ἰστὴν πόρτα μ' ἔβγαλε ὁ κύριος Στεφῆκος,
ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα μὲ τόσας ὑποκλίσεις
καὶ τῆς περιφερείας μου καταμετρῶν τὸ μῆκος.
Καὶ ἂπ' ἐκεῖ ἐτράβηξα γιὰ τὸν Λαπουσιάδη,
γιὰ νὰ μὴ χάσω ἄδικα ἐκεῖνο μου τὸ βράδυ.

Ῥωτῶ ἐδῶ, Ῥωτῶ ἐκεῖ γι' αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
εἰς τοῦ Ψυρρή, ἰστοῦ Ροδάκιό καὶ κάτω ἰστοῦ παζάρι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔτυχε ἂπ' ὄλο τὸ ἀσκέρι
αὐτοῦ τοῦ νέου βουλευτοῦ τὰρχοντικὸ νὰ ξέρῃ.
Τότε κι' ἐγὼ τὸ λι γ ε ρ ὄ ν καὶ κ ο π τ ε ρ ὄ ν σφυρίζω
καὶ καταρῶμενος τὸ πᾶν ἰστοῦ σπῆτι μου γυρίζω.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγύρισα, σὲ τόσα σπῆτια ἰστὴ μῆκα,
ἀλλ' ὅμως ὑποψήφιον κανένα δὲν εὐφῆκα.
Ἐν τούτοις εἶμαι βεβαίος πῶς θὰ φροντίσῃ οἱ
εἴτε ἄργα ἢ ἰσὴ γρήγορα νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔξαπλόνομαι καὶ τὸ μυστάκι στρέφω
μὲ τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ δώσω σ' ὄλους ψῆφο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
καὶ ἄλατος καὶ χάριτος καὶ τόσης ποικιλίας,
ποῦ ὅποιος φίλος τοῦ καλοῦ ἢ ὅποια τὰγοράση
δὲν εἰμπορεῖ καλλίτερα τὴν ὥρα νὰ περάσῃ.
Σᾶς βεβαιόνομεν κι' ἡμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς γιὰ τὰ φράγκα του κανεὶς δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Ὁ Ἰ σ τ ρ ο ς περιοδικὸν ἐκ τῶν ὠραιότερων
ἐν Γαλαζίῳ πρὸ καιροῦ ὀλίγου ἐκδοθεῖς...
εἰς ὄλους σας τὸν συνιστῶ θερμῶς ἐκ τῶν προτέρων
καὶ εἰς τὸν Ἰ σ τ ρ ο ν συνδρομῆν ἄς δώσῃ ὁ καθείς.

Κᾶτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρ ω μ η ο ὕ μας τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούριον χρόνον
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνον
τοὺς παλαιούς λογαριασμοὺς διὰ παντός νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς δγρήγορα ν' ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχισθοῦν τὰ πρῶτα μας κατὰστικα
καὶ πιῆτε δι' ἐξόδων μου, ἂν θέλετε, μιὰ μᾶστιχα.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον
Ἡμεροδείκτας νέους ἱστορικοὺς θὰ βρῆτε,
καθὼς καὶ ἄλλο ἕνα πολῦτιμον βιβλίον,
Ἰ γ ι ε ι ν ἦ ς Σ τ ο ι χ ε ῖ α καὶ μὴν ἀργοπορῆτε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἰστοῦ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐθ Φρονούντων — νόκτα ἰστὴ μῆρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τῶσσο
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοφῆρα